

LBRIS

We know
books

gama®

POEZII, COLINDE ȘI LEGENDE DE CRĂCIUN

Ilustrații de Bianca Anton

CUPRINS

Iarna de <i>V. Alecsandri</i>	3
E iarăși Crăciunul de <i>O Goga</i>	4
În seara de Crăciun de <i>G. Coșbuc</i>	6
Iarna pe uliță de <i>G. Coșbuc</i>	8
A visit from St. Nicholas de <i>Clement C. Moore</i>	12
Bunica de <i>Șt. O. Iosif</i>	16
Colinde, colinde de <i>M. Eminescu</i>	18
Moș Crăciun cu plete dalbe	20
O, brad frumos	23
Noapte de vis	24
Din an în an de <i>C. Porumbescu</i>	26
Colindița	28
Plugușorul	30
Legenda celor trei magi	34
Legenda lui Moș Gerilă	40
Legenda măcăleandrului și a berzei	46
Legenda fetei care a învins iarna	48
Legenda bradului de Crăciun	54

IARNA

de Vasile Alecsandri

Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lunghi troiene călătore adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare,
Ca fantasme albe plopilor înșirați se pierd în zare,
Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele pierdute sub clăbuci albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și dezmiardă oceanul de ninsoare.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi...
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

E IARĂȘI CRĂCIUNUL

de Octavian Goga

Dragi copii din țara asta,
Vă mirați voi cum se poate,
Moș Crăciun, din cer de-acolo,
Să le știe toate, toate?

Uite cum: Vă spune Badea...
Iarnă'n noapte, pe zăpadă,
El trimite câte-un înger
La fereastră ca să vadă...

Îngerii se uită-n casă
Văd și spun, iar Moșul are
Colo'n cer, la el în tindă,
Pe genunchi o carte mare.

Cu condei de-argint el scrie
Ce copil și ce purtare...
Și de-acolo știe Moșul,
Că-i șiret el, lucru mare.

ÎN SEARA DE CRĂCIUN

de George Coșbuc

Afară ninge liniștit,
În casă arde focul;
Iar noi, pe lângă mama stând,
Demult uitarăm jocul.

E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce,
Când mama spune de Iisus
Cu glasul rar și dulce?

Cum s-a născut Hristos în frig,
În ieslea cea săracă,
Cum boul peste el sufla
Căldură ca să-i facă.

Cum au venit la ieslea lui
Păstorii de la stână
Și îngerii cântând din cer,
Cu flori de măr în mână.

LBRIS

We know
books

Poveștile copilăriei mele

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici
Cartea Junglei
Cenușăreasa
Degețica

Ilustrații de Bianca Anton

Cuprins

Albă-ca-Zăpada
și cei șapte pitici 07

Cartea Junglei 29

Cenușăreasa 51

Degețica 73

LBRIS

We know
books

Albă-ca-Zăpada

și cei șapte pitici

după Frații Grimm

Personaje

Albă-ca-Zăpada

Înțeleptul

Bucurosul

Morocănosul

Mutulică

Hap-Ciu

Rușinosul

Somnorosul

Mama vitregă

Mama vitregă bătrână

Slujitorul

Doica

Trăiau odată, într-un castel înalt până la cer, un împărat și o împărăteasă. Într-o dimineață, stând într-un jilț la fereastră, împărăteasa cosea și cânta. Din când în când, privea cum afară ninge liniștit, cu fulgi mari care se așezau peste tot ca o pătură albă, pufoasă.

— Ah! M-am înțepat! șopti deodată împărăteasa, și trei picături de sânge căzură pe zăpada de pe pervazul de abanos al ferestrei.

Privi fermecată cât de frumos se vedeau împreună albul zăpezii, roșul sângelui și negrul abanosului.

— Ce mult mi-aș dori să am un copil cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și cu părul negru ca abanosul!

Se pare că în clipa aceea cerurile erau deschise și un înger îi auzise dorința plină de dragoste, căci peste câteva luni crăiasa născu o fetiță minunată, cu pielea albă ca neaua, cu buzele roșii ca sângele și cu părul negru cum e abanosul. Dar împărăteasa nu apucă decât s-o strângă în brațe, să-i sărute fruntea și să-i dea numele de Albă-ca-Zăpada, apoi se stinse...

Împăratul plânse cât plânse, iar după un an se gândi să-și ia altă soție. Alese o femeie nespus de frumoasă, gândindu-se că și sufletul îi este asemenea. Dar pe câtă frumusețe avea noua împărăteasă pe chip, pe atâta mândrie și răutate ascundea ea în inimă. Nu-i păsa de Albă-ca-Zăpada ca de-o fiică, ci adusese o doică să crească fetița. Și, mai mult decât orice, își dorea ca nimeni să n-o întrecă în frumusețe.

Și-așa trecură șapte ani. În fiecare dimineață și seară, împărăteasa se uita în oglinda ei fermecată și-o întreba:

— Oglindă-oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda-i răspundea:

— Din întreaga țară, tu și numai tu ești cea mai frumoasă, mărită împărăteasă!

Când auzea așa, ea zâmbea fericită.